

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/852**z dnia 30 maja 2018 r.****zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy ulepszyć gospodarowanie odpadami w Unii w celu ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska, ochrony zdrowia ludzkiego, zapewnienia rozsądnego i efektywnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, propagowania zasad gospodarki o obiegu zamkniętym, rozszerzenia możliwości wykorzystania energii odnawialnej, zwiększenia efektywności energetycznej, zmniejszenia zależności Unii od importowanych zasobów, zapewnienia nowych możliwości gospodarczych i przyczyniania się do długoterminowej konkurencyjności. Bardziej efektywne korzystanie z zasobów przyniosłoby także znaczne oszczędności netto dla unijnych przedsiębiorstw, organów publicznych i konsumentów, zmniejszając jednocześnie całkowitą ilość rocznych emisji gazów cieplarnianych.
- (2) Zmiana celów określonych w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ w zakresie odzysku i recyklingu opakowań i odpadów opakowaniowych powinna polegać na zwiększeniu celów dotyczących recyklingu odpadów opakowaniowych, aby lepiej odzwierciedlały unijną ambicję przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.
- (3) Ponadto, aby zapewnić większą spójność unijnych przepisów dotyczących odpadów, definicje zawarte w dyrektywie 94/62/WE należy w stosownych przypadkach dostosować do przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽⁵⁾, mających zastosowanie do odpadów w ogóle.
- (4) Zapobieganie powstawaniu odpadów jest najbardziej skutecznym sposobem na poprawę efektywności wykorzystania zasobów i zmniejszenie oddziaływania odpadów na środowisko. Ważne jest zatem, aby państwa członkowskie podjęły odpowiednie środki w celu zachęcania do zwiększenia udziału opakowań wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu oraz ponownego użycia opakowań. Takie środki mogą obejmować stosowanie systemów zwrotu kaucji i innych zachęt, takich jak ustalanie celów ilościowych, uwzględnianie ponownego użycia w realizacji celów recyklingu oraz zróżnicowane wkłady finansowe na opakowania wielokrotnego użytku w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania. Państwa członkowskie powinny podjąć środki zachęcające do stosowania opakowań wielokrotnego użytku i służące ograniczeniu zużycia opakowań nienadających się do recyklingu i nadmiernego opakowania.
- (5) Jako że ponowne użycie wiąże się z unikaniem wprowadzania nowych opakowań do obrotu i zwiększania ilości wytwarzanych odpadów opakowaniowych, do celów realizacji odpowiednich celów recyklingu opakowań należy brać pod uwagę opakowania handlowe wielokrotnego użytku wprowadzane do obrotu po raz pierwszy i opakowania drewniane naprawiane w celu ponownego użycia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 20.7.2016, s. 98.

⁽²⁾ Dz.U. C 17 z 18.1.2017, s. 46.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 22 maja 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- (6) Państwa członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie zachęty do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, w tym instrumenty ekonomiczne i inne środki. Takie środki powinny mieć na celu zminimalizowanie wpływu opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko z punktu widzenia cyklu życia, przy uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, korzyści płynących z zastosowania materiałów pochodzenia biologicznego oraz materiałów nadających się do wielokrotnego recyklingu. Środki mające na celu zwiększenie świadomości społecznej w zakresie korzyści płynących z opakowań wytworzonych z materiałów pochodzących z recyklingu mogą przyczynić się do rozwoju sektora recyklingu odpadów opakowaniowych. W przypadku gdy opakowanie jednorazowe jest niezbędne do zagwarantowania higieny żywności oraz zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, państwa członkowskie powinny podjąć środki w celu zapewnienia recyklingu takich opakowań.
- (7) Wspieranie zrównoważonej biogospodarki może przyczynić się do zmniejszenia uzależnienia Unii od importowanych surowców. Bioopakowania nadające się do recyklingu i ulegające biodegradacji opakowania nadające się do kompostowania mogłyby stanowić okazję do promowania źródeł odnawialnych w produkcji opakowań, jeśli została wykazana płynąca z nich korzyść z punktu widzenia cyklu życia.
- (8) Zaśmiecenie występujące zarówno w miastach, na lądzie, w rzekach lub morzach, jak i gdziekolwiek indziej, ma bezpośredni i pośredni szkodliwy wpływ na środowisko, dobrostan obywateli i gospodarkę, a koszty jego uprzątnięcia stanowią niepotrzebne obciążenie ekonomiczne dla społeczeństwa. Wiele spośród przedmiotów najczęściej znajdujących na plażach stanowią odpady opakowaniowe, które mają długoterminowe konsekwencje dla środowiska, a jednocześnie wpływają negatywnie na turystykę i korzystanie z tych obszarów naturalnych przez społeczeństwo. Ponadto obecność odpadów opakowaniowych w środowisku morskim pociąga za sobą odwrócenie hierarchii postępowania z odpadami, w szczególności poprzez unikanie ponownego użycia, recyklingu i innego odzysku.
- (9) Dalsze zwiększenie celów określonych w dyrektywie 94/62/WE dotyczących recyklingu odpadów opakowaniowych przyniosłoby wyraźne korzyści środowiskowe, gospodarcze i społeczne. Należy zapewnić, aby wartościowe dla gospodarki materiały odpadowe były stopniowo i skutecznie odzyskiwane w drodze prawidłowego gospodarowania odpadami i zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w dyrektywie 2008/98/WE oraz aby były przywracane europejskiej gospodarce, co doprowadzi do postępu w realizacji komunikatu Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowanego „Inicjatywa na rzecz surowców - zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia nowych miejsc pracy w Europie” i w tworzeniu gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (10) Wiele państw członkowskich nie utworzyło jeszcze w pełni infrastruktury koniecznej do gospodarowania odpadami. Ważne jest zatem określenie jasnych długoterminowych celów polityki, aby zapobiec zablokowaniu zagospodarowania materiałów nadających się do recyklingu na niższych poziomach hierarchii postępowania z odpadami.
- (11) Niniejsza dyrektywa wyznacza długoterminowe cele dla unijnej gospodarki odpadami i przedstawia jasne wskazówki dla przedsiębiorców i państw członkowskich dotyczące inwestycji niezbędnych do osiągnięcia tych celów. Przy opracowywaniu krajowych planów gospodarki odpadami i planowaniu inwestycji w infrastrukturę gospodarowania odpadami, państwa członkowskie powinny należycie wykorzystywać inwestycje, w tym z funduszy unijnych, nadając priorytet zapobieganiu powstawaniu odpadów, w tym ponownemu użyciu, a także recyklingowi, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami.
- (12) W wyniku kombinacji celów dotyczących recyklingu i ograniczenia składowania określonych w dyrektywie 2008/98/WE i dyrektywie Rady 1999/31/WE⁽¹⁾, określenie celów w zakresie odzysku i maksymalnych celów w zakresie recyklingu odpadów opakowaniowych nie jest już potrzebne.
- (13) Należy wyznaczyć odrębne cele w zakresie recyklingu metali żelaznych i aluminium, co przyniosłoby duże korzyści dla gospodarki i środowiska, ponieważ zwiększenie ilości aluminium poddawanego recyklingowi doprowadziłoby do znacznych oszczędności energii i redukcji emisji dwutlenku węgla. Obowiązujący obecnie cel w zakresie recyklingu dla opakowań metalowych powinien zatem zostać podzielony na osobne cele dotyczące tych dwóch rodzajów odpadów.
- (14) Cele w zakresie recyklingu dla opakowań do 2030 r. należy zbadać z myślą o ich utrzymaniu lub, w stosownych przypadkach, zwiększeniu. Podczas tego przeglądu należy również zwrócić uwagę na konkretne strumienie odpadów opakowaniowych, takie jak odpady opakowaniowe z gospodarstw domowych, handlu i przemysłu, a także odpady powstałe z opakowań wielomateriałowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

- (15) Cele recyklingu powinny być obliczane na podstawie masy odpadów opakowaniowych poddawanych recyklingowi. Zasadniczo faktyczny pomiar masy odpadów opakowaniowych zgłoszonych jako poddane recyklingowi powinien być dokonywany w momencie, w którym odpady opakowaniowe są wprowadzane do procesu recyklingu. Niemniej jednak, aby ograniczyć obciążenia administracyjne, państwa członkowskie powinny, na ściśle określonych warunkach i w drodze odstępstwa od ogólnej zasady, być upoważnione do ustalania masy odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi na podstawie pomiaru masy materiału wyjściowego z każdego procesu sortowania. Straty materiałów występujące przed wprowadzeniem odpadów do procesu recyklingu, na przykład w wyniku sortowania lub innych działań wstępnych, nie powinny być włączane do ilości odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi. Straty te można ustalić na podstawie rejestrów elektronicznych, specyfikacji technicznych, szczegółowych zasad obliczania średnich wskaźników strat dla różnych strumieni odpadów lub innych równoważnych środków. Państwa członkowskie powinny informować o takich środkach w sprawozdaniach z kontroli jakości, dołączonych do przekazywanych Komisji danych na temat recyklingu odpadów. Średnie wskaźniki strat powinny być w miarę możliwości ustalane na poziomie poszczególnych sortowni i powiązane z różnymi głównymi rodzajami odpadów, różnymi źródłami (takimi jak gospodarstwa domowe lub działalność gospodarcza), różnymi systemami zbierania i różnymi rodzajami procesów sortowania. Średnie wskaźniki strat powinny być stosowane jedynie wówczas, gdy nie są dostępne żadne inne wiarygodne dane, w szczególności w kontekście przemieszczania i wywozu odpadów. Ubytek masy materiałów lub substancji wskutek fizycznych lub chemicznych procesów transformacji, będący nieodłącznym elementem procesu recyklingu, w którym odpady opakowaniowe zostały rzeczywiście przetworzone w produkty, materiały lub substancje, nie powinien być odejmowany od masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.
- (16) W przypadku gdy odpadowe materiały opakowaniowe przestają być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ich rzeczywistym ponownym przerobem, materiały takie mogą zostać zaliczone jako poddane recyklingowi, pod warunkiem że są one przeznaczone do późniejszego ponownego przerobu w produkty, materiały lub substancje zarówno do ich pierwotnych celów, jak i innych. Na poczet realizacji celów recyklingu nie powinny być zaliczane materiały, które utraciły status odpadów, a które mają być użyte jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są używane do wypełniania wyrobisk, unieszkodliwiane lub mają być użyte w dowolnym procesie mającym taki sam cel jak odzysk odpadów inny niż recykling.
- (17) W przypadku gdy obliczenie poziomu recyklingu stosuje się do tlenowego lub beztlenowego przetwarzania odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji, ilości odpadów, które są wprowadzane do przetwarzania tlenowego lub beztlenowego, mogą być zaliczane do odpadów poddanych recyklingowi, pod warunkiem że takie przetwarzanie powoduje wytworzenie materiału wyjściowego, który będzie wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja z recyklingu. O ile materiałem wyjściowym z takiego procesu przetwarzania jest najczęściej kompost lub materiał pofermentacyjny, można byłoby również uwzględnić inne materiały wyjściowe, o ile zawierałyby one porównywalne ilości poddanej recyklingowi zawartości w stosunku do ilości przetworzonych odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji. W innych przypadkach, zgodnie z definicją recyklingu, na poczet realizacji celów recyklingu nie powinno być zaliczane powtórne przetwarzanie odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji na materiały, które mają być wykorzystywane jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są unieszkodliwiane lub mają być wykorzystane w innych procesach mających taki sam cel jak odzysk odpadów inny niż recykling.
- (18) W przypadku wywozu odpadów opakowaniowych z Unii w celu recyklingu państwa członkowskie powinny skutecznie korzystać z uprawnień kontrolnych przewidzianych w art. 50 ust. 4c rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, pozwalających wymagać przedstawienia dokumentacji dowodowej w celu stwierdzenia, czy przemieszczane odpady są przeznaczone do odzysku zgodnie z art. 49 tego rozporządzenia, a zatem gospodaruje się nimi w sposób racjonalny ekologicznie w zakładzie działającym zgodnie z normami ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, które są zasadniczo równoważne z normami ustanowionymi w prawodawstwie unijnym. Wykonując to zadanie, państwa członkowskie mogą współpracować z innymi odpowiednimi podmiotami, takimi jak właściwe organy w państwie przeznaczenia, niezależne organy weryfikujące będące stroną trzecią lub organizacje realizujące obowiązki w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producentów w imieniu producentów produktów, utworzone w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, które mogą przeprowadzać kontrole realne i inne kontrole zakładów w państwach trzecich. W sprawozdaniu z kontroli jakości dołączanym do danych na temat realizacji celów, państwa członkowskie powinny podać informacje na temat środków służących realizacji obowiązku zapewnienia, aby odpady wywiezione z Unii były przetwarzane w warunkach zasadniczo równoważnych warunkom określonym w odpowiednich unijnych przepisach prawa ochrony środowiska.
- (19) Aby zapewnić lepsze, bardziej terminowe i jednolite wdrożenie przepisów niniejszej dyrektywy oraz przewidzieć wszelkie niedociągnięcia we wdrażaniu, należy utworzyć system sprawozdań wczesnego ostrzegania, umożliwiający wykrycie uchybień i podjęcie działań przed upływem terminów osiągnięcia celów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

- (20) Ponieważ ilość i rodzaj stosowanych opakowań ogólnie zależy od wyboru dokonanego przez producenta, a nie konsumenta, należy ustanowić system rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Skuteczne systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta mogą mieć pozytywny wpływ na środowisko poprzez ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych oraz zwiększenie ich selektywnego zbierania i recyklingu. Chociaż w większości państw członkowskich istnieją już systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do opakowań, istnieją znaczne różnice w sposobie ich tworzenia, skuteczności i zakresie odpowiedzialności producentów. W związku z tym, przepisy dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowione w dyrektywie 2008/98/WE powinny mieć zastosowanie do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do producentów opakowań.
- (21) Aby skuteczniej zapobiegać powstawaniu odpadów opakowaniowych, ograniczyć ich wpływ na środowisko i promować recykling materiałów wysokiej jakości przy jednoczesnym zapewnieniu funkcjonowania rynku wewnętrznego i unikaniu przeszkód w handlu oraz zakłóceń i ograniczeń konkurencji w Unii, należy dokonać przeglądu podstawowych wymogów dyrektywy 94/62/WE i załącznika II do niej oraz, w razie potrzeby, dokonać ich zmiany w celu zaostrzenia wymogów mających na celu lepsze projektowanie z myślą o ponownym użyciu i wysokiej jakości recyklingu opakowań.
- (22) Dane zgłaszane przez państwa członkowskie są niezbędne Komisji do oceny przestrzegania unijnych przepisów dotyczących odpadów przez państwa członkowskie. Należy poprawić jakość, wiarygodność i porównywalność danych dzięki wprowadzeniu jednego punktu wprowadzania wszystkich danych dotyczących odpadów, zlikwidowaniu przestarzałych wymogów w zakresie sprawozdawczości, przeprowadzeniu analizy porównawczej krajowych metod sprawozdawczości i wprowadzeniu kontroli jakości danych.
- (23) Sprawozdania z wykonania, sporządzane przez państwa członkowskie co trzy lata, nie okazały się skutecznym narzędziem weryfikacji zgodności z przepisami ani zapewnienia prawidłowego wdrażania, spowodowały natomiast zbędne obciążenia administracyjne. Należy zatem uchylić przepisy zobowiązujące państwa członkowskie do sporządzania takich sprawozdań. Zamiast tego monitorowanie przestrzegania przepisów powinno się opierać wyłącznie na danych, które państwa członkowskie co roku przekazują Komisji.
- (24) Przekazywanie wiarygodnych danych dotyczących gospodarowania odpadami ma zasadnicze znaczenie dla efektywnego wdrażania przepisów i zapewnienia porównywalności danych ze wszystkich państw członkowskich. W związku z tym, w sprawozdaniach na temat osiągnięcia celów określonych w dyrektywie 94/62/WE zmienionej niniejszą dyrektywą państwa członkowskie powinny stosować najnowsze zasady opracowane przez Komisję i metodologie opracowane przez odpowiednie właściwe organy krajowe odpowiedzialne za wdrażanie niniejszej dyrektywy.
- (25) W celu uzupełnienia lub zmiany dyrektywy 94/62/WE uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinny zostać przekazane Komisji w odniesieniu do art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20 tej dyrektywy w brzmieniu zmienionym niniejszą dyrektywą. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (26) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 94/62/WE, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do art. 5 ust. 4, art. 6a ust. 9, art. 12 ust. 3d i art. 19 ust. 1 tej dyrektywy w brzmieniu zmienionym niniejszą dyrektywą. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽²⁾.
- (27) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie: z jednej strony – zapobieganie wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko lub zmniejszenie takiego wpływu, a tym samym zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska, a z drugiej strony – zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego i uniknięcie barier w handlu oraz zakłócenia i ograniczenia konkurencji w Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary oraz skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule zakres niniejszej dyrektywy nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (28) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 94/62/WE.
- (29) Zgodnie z Porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych⁽¹⁾, technika przekształcania jest właściwym sposobem zapewnienia trwałej, powszechnej czytelności ustawodawstwa unijnego poprzez zapobieganie mnożeniu odrębnych aktów zmieniających, które często czyni akty prawne trudnymi do zrozumienia. Ponadto w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa trzy instytucje potwierdziły swoje zobowiązanie do częstszego korzystania z techniki legislacyjnej zwanej przekształceniem w celu modyfikacji obowiązującego ustawodawstwa. W związku z tym, biorąc pod uwagę fakt, że dyrektywa 94/62/WE była już sześciokrotnie zmieniana, w najbliższej przyszłości należałoby ją przekształcić.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 94/62/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W tym celu niniejsza dyrektywa ustanawia środki zmierzające w pierwszym rzędzie do zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz, w ramach dodatkowych zasad podstawowych, do ponownego użycia opakowań, recyklingu oraz innych form odzysku odpadów opakowaniowych, a co za tym idzie, ograniczenia ostatecznego unieszkodliwiania takich odpadów, aby przyczynić się do przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.”;

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w pkt 1 uchyla się akapit w brzmieniu:

„We właściwych przypadkach Komisja bada i w razie konieczności poddaje przeglądowi ilustrujące przykłady dotyczące definicji opakowania podane w załączniku I. W pierwszej kolejności bada się następujące wyroby: opakowania nośników CD oraz wideo, doniczki kwiatowe, tuby oraz cylindry, wokół których jest nawijany giętki materiał, samoprzyczepny papier opakowaniowy oraz papier opakowaniowy. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3;”;

- b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) »odpady opakowaniowe« oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe objęte definicją odpadów zawartą w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE, z wyjątkiem pozostałości powstających w procesie produkcji;”;

- c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„2a) »opakowanie wielokrotnego użytku« oznacza opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację poprzez powtórne napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone;

2b) »opakowanie wielomateriałowe« oznacza opakowanie składające się z co najmniej dwóch warstw różnych materiałów, które nie mogą być ręcznie oddzielone i tworzą jedną integralną całość, składającą się z pojemnika wewnętrznego i obudowy zewnętrznej, którą napełnia się, przechowuje, transportuje i opróżnia w takiej formie;

2c) stosuje się definicje »odpadów«, »gospodarowania odpadami«, »zbierania«, »selektywnej zbiórki«, »zapobiegania«, »ponownego użycia«, »przetwarzania«, »odzysku«, »recyklingu«, »unieszkodliwiania« i »systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta«, zawarte w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE.”;

- d) uchyla się pkt 3–10;

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby oprócz środków podejmowanych zgodnie z art. 9 zostały wdrożone inne środki zapobiegawcze w celu zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych i zminimalizowania wpływu opakowań na środowisko.

Takie inne środki zapobiegawcze mogą składać się z programów krajowych, zachęt w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta w celu zminimalizowania wpływu opakowań na środowisko lub podobnych działań podejmowanych, w stosownych przypadkach, w konsultacji z podmiotami gospodarczymi oraz organizacjami konsumentów i organizacjami zajmującymi się ochroną środowiska, mających na celu skupianie i wykorzystywanie licznych inicjatyw w zakresie zapobiegania podejmowanych w państwach członkowskich.

Państwa członkowskie wykorzystują instrumenty ekonomiczne i inne środki mające na celu stworzenie zachęt do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, takie jak te wskazane w załączniku IVa do dyrektywy 2008/98/WE lub inne odpowiednie instrumenty i środki.”;

b) uchyla się ust. 3;

4) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Ponowne użycie

1. Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE, państwa członkowskie podejmują środki zachęcające do zwiększenia udziału opakowań wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu oraz systemów ponownego użycia opakowań w sposób przyjazny dla środowiska i zgodny z Traktatem, bez uszczerbku dla higieny żywności lub bezpieczeństwa konsumentów. Takie środki mogą obejmować między innymi:

- a) stosowanie systemów zwrotu kaucji;
- b) określanie celów jakościowych lub ilościowych;
- c) stosowanie zachęt ekonomicznych;
- d) ustalanie minimalnej ilości opakowań wielokrotnego użytku, wprowadzanych do obrotu każdego roku w każdym strumieniu opakowań.

2. Państwo członkowskie może podjąć decyzję o realizacji zmodyfikowanego poziomu celów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. f)–i), w danym roku przy uwzględnieniu średniego udziału, w poprzednich trzech latach, opakowań handlowych wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy i ponownie wykorzystywanych w ramach systemu ponownego użycia opakowań.

Zmodyfikowany poziom oblicza się przez odjęcie:

- a) od celów ustanowionych w art. 6 ust. 1 lit. f) i h) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych, oraz
- b) od celów ustanowionych w art. 6 ust. 1 lit. g) i i) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, składających się z odpowiedniego materiału opakowaniowego we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych składających się z tego materiału.

Przy obliczaniu odpowiedniego zmodyfikowanego poziomu docelowego uwzględnia się nie więcej niż pięć punktów procentowych takiego udziału.

3. Przy obliczaniu celów ustanowionych w art. 6 ust. 1 lit. f), lit. g) ppkt (ii), lit. h) oraz lit. i) ppkt (ii) państwo członkowskie może uwzględnić ilości opakowań drewnianych naprawianych w celu ponownego użycia.

4. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja przyjmie do dnia 31 marca 2019 r. akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące obliczania, weryfikacji i sprawozdawczości danych oraz obliczania celów zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

5. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja przeanalizuje dane na temat opakowań wielokrotnego użytku dostarczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 12 i załącznikiem III w celu rozważenia możliwości ustalenia celów ilościowych dotyczących ponownego użycia opakowań, w tym zasad obliczania, oraz wszelkich dalszych środków mających na celu promowanie ponownego użycia opakowań. W tym celu Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w stosownym przypadku towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

- „f) nie później niż do dnia 31 grudnia 2025 r. co najmniej 65 % wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi;
- g) nie później niż do dnia 31 grudnia 2025 r. zostaną osiągnięte następujące minimalne wielkości docelowe recyklingu w odniesieniu do następujących określonych materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - (i) 50 % wagowo dla tworzyw sztucznych;
 - (ii) 25 % wagowo dla drewna;
 - (iii) 70 % wagowo dla metali żelaznych;
 - (iv) 50 % wagowo dla aluminium;
 - (v) 70 % wagowo dla szkła;
 - (vi) 75 % wagowo dla papieru i tektury;
- h) nie później niż do dnia 31 grudnia 2030 r. co najmniej 70 % wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi;
- i) nie później niż do dnia 31 grudnia 2030 r. zostaną osiągnięte następujące minimalne wartości docelowe recyklingu w odniesieniu do następujących określonych materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - (i) 55 % wagowo dla tworzyw sztucznych;
 - (ii) 30 % wagowo dla drewna;
 - (iii) 80 % wagowo dla metali żelaznych;
 - (iv) 60 % wagowo dla aluminium;
 - (v) 75 % wagowo dla szkła;
 - (vi) 85 % wagowo dla papieru i tektury.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Bez uszczerbku dla ust. 1 lit. f) i h), państwo członkowskie może przesunąć maksymalnie o pięć lat terminy osiągnięcia celów, o których mowa w ust. 1 lit. g) ppkt (i)–(vi) oraz w ust. 1 lit. i) ppkt (i)–(vi), pod następującymi warunkami:

- a) odstępstwo jest ograniczone do maksymalnie 15 punktów procentowych z jednego celu lub podzielone między dwa cele;
- b) w wyniku odstępstwa poziom recyklingu dla jednego celu nie zostaje ograniczony poniżej 30 %;
- c) w wyniku odstępstwa poziom recyklingu dla jednego celu, o którym mowa w ust. 1 lit. g) ppkt (v) i (vi) oraz w ust. 1 lit. i) ppkt (v) i (vi), nie zostaje ograniczony poniżej 60 %; oraz
- d) najpóźniej 24 miesiące przed upływem odpowiedniego terminu określonego w ust. 1 lit. g) lub i) niniejszego artykułu państwo członkowskie powiadamia Komisję o zamiarze przesunięcia odpowiedniego terminu i przedkłada plan wdrożenia zgodnie z załącznikiem IV do niniejszej dyrektywy. Państwo członkowskie może połączyć ten plan z planem wdrożenia przedłożonym zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2008/98/WE.

1b. W terminie trzech miesięcy od otrzymania planu wdrożenia przedłożonego zgodnie z ust. 1a lit. d), Komisja może wezwać państwo członkowskie do skorygowania go, jeżeli uzna, że plan nie spełnia wymogów określonych w załączniku IV. Dane państwo członkowskie przedkłada skorygowany plan w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wezwania Komisji.

1c. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja dokonuje przeglądu celów ustanowionych w ust. 1 lit. h) i i) w celu ich utrzymania lub, w stosownych przypadkach, zwiększenia. W tym celu Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w stosownym przypadku towarzyszy wnioski ustawodawczy.”

c) uchyla się ust. 2, 3, 5, 8 i 9;

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów

1. Aby obliczyć, czy cele określone w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) zostały osiągnięte:

- a) państwa członkowskie obliczają masę odpadów opakowaniowych wytworzonych i poddanych recyklingowi w danym roku kalendarzowym. Odpady opakowaniowe wytworzone w państwie członkowskim można uznać za równe ilości opakowań wprowadzonych do obrotu w tym samym roku na terytorium tego państwa członkowskiego;
- b) masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi oblicza się jako masę opakowań, które stały się odpadami i które – po przejściu wszystkich niezbędnych czynności kontrolnych, sortowania i innych czynności wstępnych mających na celu usunięcie materiałów odpadowych, które nie są przedmiotem późniejszego ponownego przerobu, oraz zapewnieniu wysokiej jakości recyklingu – wchodzi do procesu recyklingu, w ramach którego materiały odpadowe są faktycznie ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje.

2. Do celów ust. 1 lit. a) masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi mierzy się w momencie wprowadzenia odpadów do procesu recyklingu.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi można mierzyć na wyjściu z dowolnej operacji sortowania, pod warunkiem że:

- a) odpady po operacji sortowania są następnie poddane recyklingowi;
- b) masa materiałów lub substancji, które są usuwane w trakcie dalszych czynności poprzedzających operację recyklingu i nie są następnie poddawane recyklingowi, nie jest wliczana do masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

3. Państwa członkowskie tworzą skuteczny system kontroli jakości i możliwości śledzenia odpadów opakowaniowych, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu i ust. 2 lit. a) i b) niniejszego artykułu. Aby zapewnić wiarygodność i dokładność gromadzonych danych na temat odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi, system ten może odpowiednio obejmować elektroniczne rejestry utworzone na podstawie art. 35 ust. 4 dyrektywy 2008/98/WE, specyfikacje techniczne wymogów jakościowych dotyczących sortowanych odpadów lub średnie wskaźniki strat w odniesieniu do sortowanych odpadów dla różnych rodzajów odpadów oraz praktyki gospodarowania odpadami. Średnie wskaźniki strat stosowane są wyłącznie wówczas, gdy nie można uzyskać innych wiarygodnych danych, i są obliczane na podstawie zasad obliczania ustanowionych w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 11a ust. 10 dyrektywy 2008/98/WE.

4. Aby obliczyć czy cele ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) zostały osiągnięte, ilość odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji poddawanych obróbce tlenowej lub beztlenowej można uznać za poddaną recyklingowi wówczas, gdy przetwarzanie to generuje kompost, materiał pofermentacyjny lub inny materiał wyjściowy o podobnej ilości zawartości pochodzącej z recyklingu w stosunku do wsadu, i ma on być wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja z recyklingu. Jeżeli uzyskany materiał wyjściowy jest wykorzystywany na powierzchni ziemi, państwa członkowskie mogą zaliczyć go jako poddany recyklingowi tylko wówczas, gdy to wykorzystanie przynosi korzyści rolnictwu lub prowadzi do poprawy stanu środowiska.

5. Ilość odpadowych materiałów opakowaniowych, które przestały być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ponownym przerobem, może zostać uznana za poddaną recyklingowi, pod warunkiem że takie materiały są przeznaczone do późniejszego powtórnego przetworzenia na produkty, materiały lub substancje używane zarówno do celów pierwotnych, jak i innych. Jednakże na poczet realizacji celów recyklingu nie są zaliczane materiały, które utraciły status odpadów, a które mają być użyte jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, spalane, użyte do wypełniania wyrobisk lub składowane.

6. Aby obliczyć, czy cele ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) zostały osiągnięte, państwa członkowskie mogą uwzględnić recykling metali wydzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają niektóre kryteria jakościowe określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 11a ust. 9 dyrektywy 2008/98/WE.

7. Odpady opakowaniowe przekazane innemu państwu członkowskiemu w celu recyklingu w tym innym państwie członkowskim mogą być zaliczone na poczet realizacji celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) jedynie przez państwo członkowskie, w którym te odpady opakowaniowe zostały zebrane.

8. Odpady opakowaniowe wywiezione z Unii są zaliczane na poczet realizacji celów ustanowionych w art. 6 ust. 1 niniejszej dyrektywy przez państwo członkowskie, w którym zebrano odpady opakowaniowe, jedynie w przypadku gdy spełnione są wymogi określone w ust. 3 tego artykułu oraz gdy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (*) eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, a przetwarzanie odpadów opakowaniowych poza Unią odbyło się w warunkach zasadniczo równoważnych wymogom określonym we właściwych przepisach unijnego prawa ochrony środowiska.

9. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1–5, Komisja przyjmie do dnia 31 marca 2019 r. akty wykonawcze określające zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych, w szczególności w odniesieniu do masy wytworzonych odpadów opakowaniowych. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6b

Sprawozdanie dotyczące systemu wczesnego ostrzegania

1. Komisja, we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, sporządza sprawozdania z postępów w osiągnięciu celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) najpóźniej trzy lata przed każdym terminem określonym w tych przepisach.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące elementy:

- a) oszacowanie stopnia osiągnięcia celów przez każde państwo członkowskie;
- b) wykaz państw członkowskich, w przypadku których istnieje ryzyko nieosiągnięcia tych celów w wyznaczonych terminach, wraz z właściwymi zaleceniami dla państw członkowskich, których to dotyczy;
- c) przykłady najlepszych praktyk stosowanych w całej Unii, które mogą być wskazówką w dążeniu do osiągnięcia celów.”;

8) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Systemy zwrotu, zbierania i odzysku

1. Aby spełnić cele określone w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że ustanowiono systemy w celu:

a) zwrotu i/lub zbierania używanych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych od konsumenta lub innego użytkownika końcowego lub ze strumienia odpadów w celu przekazania ich do najbardziej odpowiedniego sposobu gospodarowania odpadami;

b) ponownego użytku lub odzysku, w tym recyklingu zebranych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych.

W systemach tych mogą uczestniczyć podmioty gospodarcze działające w danych sektorach oraz właściwe władze publiczne. Systemy te mają także zastosowanie do wyrobów przywożonych na niedyskryminacyjnych warunkach, w tym do szczegółowych rozwiązań i wszelkich opłat nakładanych za dostęp do systemu, oraz są tak skonstruowane, aby zgodnie z Traktatem uniknąć przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 grudnia 2024 r. ustanowiono systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do wszelkich opakowań zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE.
3. Środki, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią element polityki obejmującej wszelkie opakowania i odpady opakowaniowe oraz uwzględniają w szczególności wymogi dotyczące ochrony środowiska i zdrowia konsumenta, bezpieczeństwa i higieny, ochrony jakości, autentyczności i właściwości technicznych pakowanych towarów i zastosowanych materiałów, a także ochrony praw własności przemysłowej i handlowej.
4. Państwa członkowskie podejmują środki wspierające wysoką jakość recyklingu odpadów opakowaniowych i spełnianie niezbędnych norm jakości dla odpowiednich sektorów recyklingu. W tym celu art. 11 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE stosuje się do odpadów opakowaniowych, w tym odpadów powstałych z opakowań wielomateriałowych.”;
- 9) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „5. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja zbada możliwość wzmocnienia podstawowych wymogów w celu między innymi poprawy projektowania z myślą o ponownym użyciu i promowania wysokiej jakości recyklingu, a także wzmocnienia egzekwowania tych wymogów. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu w stosownym przypadku towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;
- 10) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 21a w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie warunków niestosowania poziomów stężeń określonych w ust. 1 niniejszego artykułu do materiałów poddanych recyklingowi i ogniów produktów, które znajdują się w zamkniętym i kontrolowanym obiegu, jak również poprzez określenie rodzajów opakowań, które są zwolnione z wymogu określonego w ust. 1 tiret trzecie niniejszego artykułu.”;
- 11) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:
- a) tytuł otrzymuje brzmienie: »Systemy informacyjne i sprawozdawczość«;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Bazy danych, o których mowa w ust. 1, zawierają dane oparte na załączniku III i są źródłem informacji dotyczących w szczególności wielkości, właściwości i ewolucji przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie poszczególnych państw członkowskich, w tym informacji na temat toksyczności lub zagrożenia ze strony materiałów opakowaniowych oraz składników stosowanych do ich produkcji.”;
- c) uchyla się ust. 3;
- d) dodaje się ustępy w brzmieniu:
- „3a. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane dotyczące wdrożenia art. 6 ust. 1 lit. a)–i) oraz dane na temat opakowań wielokrotnego użytku za każdy rok kalendarzowy.
- Państwa członkowskie zgłaszają te dane drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, którego dotyczą zebrane dane. Dane są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję w oparciu o załącznik III zgodnie z ust. 3d niniejszego artykułu.
- Pierwszy okres sprawozdawczy dotyczący celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. f)–i) oraz danych dotyczących opakowań wielokrotnego użytku rozpoczyna się w pierwszym pełnym roku kalendarzowym po przyjęciu aktu wykonawczego określającego format zgłaszania danych zgodnie z ust. 3d niniejszego artykułu, i obejmuje dane za ten okres sprawozdawczy.
- 3b. Do danych zgłaszanych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie z kontroli jakości oraz sprawozdanie na temat środków podjętych zgodnie z art. 6a ust. 3 i 8, w stosownych przypadkach zawierające szczegółowe informacje na temat średnich wskaźników strat.
- 3c. Komisja dokonuje przeglądu danych zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to ocenia organizację gromadzenia danych, źródła danych i metodyki stosowane przez państwa członkowskie, jak również kompletność, rzetelność, aktualność oraz spójność tych danych. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Sprawozdanie to jest sporządzane po pierwszym zgłoszeniu danych przez państwa członkowskie, a następnie co cztery lata.

3d. Do dnia 31 marca 2019 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze ustanawiające format zgłaszania danych zgodnie z ust. 3a niniejszego artykułu. Do celów składania sprawozdań z wykonania art. 6 ust. 1 lit. a)–e) niniejszej dyrektywy państwa członkowskie stosują format określony w decyzji Komisji 2005/270/WE (*). Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

(*) Decyzja Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiająca formaty w odniesieniu do systemu baz danych zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 86 z 5.4.2005, s. 6).”;

e) uchyla się ust. 5;

12) uchyla się art. 17;

13) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Dostosowanie do postępu naukowo-technicznego

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu dostosowania systemu identyfikacji, o którym mowa w art. 8 ust. 2 i art. 10 akapit drugi tiret szóste, do postępu naukowego i technicznego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, określoną w art. 21 ust. 2.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21a w celu zmiany podanych w załączniku I przykładów ilustrujących definicję opakowań.”;

14) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Środki szczególne

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21a w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy, gdy jest to konieczne do pokonania ewentualnych trudności związanych ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do obojętnych materiałów opakowaniowych wprowadzanych do obrotu w Unii w bardzo małych ilościach (to jest około 0,1 % wagowo), opakowań podstawowych dla wyrobów medycznych i produktów farmaceutycznych, małych opakowań i opakowań luksusowych.”;

15) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 4 lipca 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 ust. 3, art. 19 ust. 2 i art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

- 17) w załącznikach II i III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy;
- 18) dodaje się załącznik IV zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą do dnia 5 lipca 2020 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Takie środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób wprowadzania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o nich pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1) W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— Opakowania są projektowane, wytwarzane i wprowadzane do obrotu w sposób pozwalający na ich wielokrotne użycie i odzysk, w tym recykling – zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami – oraz na zmniejszenie ich wpływu na środowisko w przypadku unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych lub pozostałości po działaniach prowadzonych w ramach gospodarowania odpadami opakowaniowymi.”;

b) w pkt 3 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) *Opakowania podlegające odzyskowi przez kompostowanie*

Odpady opakowaniowe przetwarzane przez kompostowanie mają taką podatność na biodegradację, która nie stanowi przeszkody dla selektywnego zbierania i procesu kompostowania lub innych działań, jakim są poddawane.

d) *Opakowania ulegające biodegradacji*

Odpady opakowaniowe ulegające biodegradacji odznaczają się taką zdolnością rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, która zapewni ostateczny rozkład gotowego kompostu na dwutlenek węgla, biomasę i wodę. Oksydegradowalnych opakowań z tworzyw sztucznych nie uważa się za opakowania ulegające biodegradacji.”.

2) W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) w tabelach 1 i 2 każdy z wierszy zatytułowanych „Metal” zastępuje się dwoma wierszami zatytułowanymi „Metale żelazne” i „Aluminium”;

b) w tabeli 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w drugiej kolumnie tytuł „Ilość w tonach zużytych opakowań” otrzymuje brzmienie „Ilość w tonach opakowań wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy”;

(ii) tytuł trzeciej kolumny „Opakowania wielokrotnego użytku” otrzymuje brzmienie „Opakowania nadające się do wielokrotnego użytku”;

(iii) po trzeciej kolumnie dodaje się, co następuje:

„Opakowania handlowe nadające się do wielokrotnego użytku	
Ilość w tonach	Wartość procentowa

c) w tabelach 3 i 4 każdy z wierszy zatytułowanych „Opakowania metalowe” zastępuje się dwoma wierszami zatytułowanymi „Opakowania z metali żelaznych” i „Opakowania aluminiowe”.

3) Dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IV

PLAN REALIZACJI, KTÓRY NALEŻY PRZEDŁOŻYĆ ZGODNIE Z ART. 6 UST. 1 A LIT. D)

Plan realizacji przedkładany zgodnie z art. 6 ust. 1a lit. d) zawiera następujące informacje:

1) ocenę minionych, obecnych i przewidywanych poziomów recyklingu, składowania i innego przetwarzania odpadów opakowaniowych oraz strumieni, z których składają się te odpady;

- 2) ocenę wdrożenia planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów realizowanych zgodnie z art. 28 i 29 dyrektywy 2008/98/WE;
 - 3) powody, dla których państwo członkowskie uważa, że może nie być w stanie osiągnąć odpowiedniego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. g) oraz i) w terminie tam określonym oraz ocena dodatkowego czasu niezbędnego do osiągnięcia tego celu;
 - 4) środki niezbędne do osiągnięcia celów określonych w art. 6 ust. 1 lit. g) oraz i) niniejszej dyrektywy mających zastosowanie do danego państwa członkowskiego przez ten dodatkowy okres, w tym stosowne instrumenty ekonomiczne i inne środki zachęcające do stosowania hierarchii postępowania z odpadami określonej w art. 4 ust. 1 i załączniku IVa do dyrektywy 2008/98/WE;
 - 5) harmonogram wdrożenia środków wskazanych w pkt 4, określenie organu właściwego w sprawie ich wdrożenia oraz ocenę wkładu poszczególnych środków w osiągnięciu celów mających zastosowanie w przypadku przyznania dodatkowego czasu;
 - 6) informacje dotyczące finansowania gospodarowania odpadami zgodnie z zasadą »zanieczyszczający płaci«;
 - 7) środki mające na celu odpowiednią poprawę jakości danych w celu lepszego planowania i monitorowania stanu gospodarowania odpadami.”.
-